

РЕШЕНИЕ

№ 2292

гр. София, 07.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 05.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **10099** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Дял трети, Глава единадесета от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по искова молба от Т. В. Г., против Столична община за сумата от 3000,00 лв., от които 200 лева – имуществени вреди, представляващи запорирана част от сметка на ищеца във финансова институция, по наложен заповор по изпълнително дело на ЧСИ, а за разликата до 3000 лева, претенцията е за неимуществени вреди.

В исквата молба се твърди, че с влязло в сила решение по НАХД № 292/2021 г. по описа на Районен съд София, е отменено наказателно постановление № 308779/2017//27.06.2017 г., издадено от зам.кмет на СО срещу ищеца за нарушение по Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт не територията на СО /отм., в действаща редакция към 09.06.2017 г./. Ищецът твърди още, че вследствие на неправомерно издаденото срещу него НП, е претърпял редица неимуществени вреди, изразяващи се в голям психически стрес, изпаднал в нечестна, злепоставяща го и неприятна за него ситуация, почувствал се с увреден социален статус. От издадено срещу него НП изпаднал в психически стрес, неудобство и чувство за неправда. Претендира обезщетение за претърпени неимуществени вреди, като счита, че е налице пряка и непосредствена връзка между отмененото наказателно постановление и претърпените от ищеца неимуществени вреди. Ангажира

доказателства, съдебни актове, НП, запорно съобщение, покана за доброволно изпълнение, справка за изпълнително дело от 08.12.2020 г., месечни извлечения за период 31.12.2020 – 30.06.2021 г. Претенцията за имуществени вреди извежда от това, че на основание НП, дадено за изпълнение на ЧСИ му бил наложен банков запор върху сумата 200 лев, размера на наложената глоба, а от това последвала невъзможност да се покриват други задължения към кредитна институция.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който ответникът е заявил становище за недопустимост на претенцията и алтернативно изразява становище и за неоснователност на претенцията. Счита, че ищецът не е представил доказателства, че е претърпял вреди, подлежащи на обезщетяване по реда на ЗОДОВ. Сочи, че липсва причинна връзка между издаденото наказателно постановление и твърдените неимуществени вреди.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на исковата претенция.

С решение по НАХД № 292/2021 г. по описа на Районен съд София, е отменено наказателно постановление № С наказателно постановление 308779/2017//27.06.2017 г., издадено от зам.кмет на СО срещу ищеца за нарушение по Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на СО, за нарушение по чл. 18, т. 1, б. „а“, б. „б“ и б. „в“ и чл. 35, ал. 1, вр. чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО /отм./.

Не се спори, а видно от приложените съдебни актове, при нередовно връчване на НП /при липса изобщо на връчване на НП/, АНО е предал НП, с което е била наложено административно наказание глоба за сочените нарушения в размер на 200 лева за изпълнениена ЧСИ, който предприема дължими действия по събиране на вземането. Ищец представя П. и запорно съобщение по изпълнително дело 202008380407819 на ЧСИ, рег. № 838.

При установената фактическа обстановка и събраните по делото доказателства съдът прави следните правни изводи:

Относно допустимостта на иска:

Искът е с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ във вр. чл. 203 и следв. от АПК, предвид изложените фактически обстоятелства в исковата молба, че ищецът е неблагоприятно засегнат и е претърпял неимуществени и имуществени вреди, пряка и непосредствена последица от отменено по съдебен ред като незаконосъобразно наказателно постановление, издадено от зам.кмет на СО. Искът за обезщетение е предявен срещу надлежен ответник- юридическото лице, в чиято структура е органът, издал незаконосъобразното наказателно постановление и е допустим за разглеждане в производството пред Административен съд- София-град по реда на глава XI от АПК.

Разгледани по същество, предявените искове са неоснователни, по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вреди причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на нейни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Следователно отговорността на държавата или общината възниква при наличието на няколко предпоставки, а именно: 1. Незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината; 2. Незаконосъобразният административен акт, респ.

действие или бездействие да е при или по повод изпълнение на административна дейност; 3. Реално претърпяна вреда /имуществена и/или неимуществена/ и 4. Причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействия и настъпилите вредоносен резултат. Тези нормативно регламентирани предпоставки трябва да са налице кумулативно - липсата на който и да е от елементите от правопораждащия фактически състав за възникване правото на обезщетение за претърпени вреди възпрепятства възможността да се реализира отговорността на държавата респ. на общината по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ по предвидения специален ред, в исково производство по чл. 203 и сл. от АПК, като доказателствената тежест за установяването им се носи от ищеца, търсещ присъждане на обезщетение за понесените вреди. Съдът счита, че в процесния случай посочената съвкупност от предпоставки за ангажиране отговорността на ответника за вреди не е налице.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че са налице първите две законово регламентирани материалноправни предпоставки по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, за възникване правото на обезщетение за претърпени от ищеца вреди от незаконосъобразен акт на административен орган - отменено наказателно постановление, като незаконосъобразно. Но наличието на другите два от кумулативно изискуемите елементи на фактическия състав за ангажиране отговорността на държавата - настъпването на имуществени и/или неимуществени вреди, пряка и непосредствена последица от незаконосъобразна административна дейност, съдът приема за недоказано, поради което и исквата претенция се явява неоснователна.

По претенцията за имуществени вреди. Съдът е дал указания за определяне размера на претенцията, която се поддържа за 200 лева. Безспорно е, че следствие от предприети действия по изпълнителното дело е наложен заповестен заповест върху сметка на ищеца. Ищецът представя извлечения, които нямат характер на официални удостоверителни документи за това каква сума от собствена сметка, депозирана в кредитна институция е загубил ищеца и на какво основание. Не е представен насрещен документ от такава институция какви суми са били разходвани за покриване разноси по изпълнително дело в продължение на 11 месеца, както твърди ищеца. Следващо, претенцията в тази част по реда на ЗОДОВ е неоснователна, тъй като сумите са удържани по изпълнително дело, по което ищецът е имал процесуална възможност да се защити с обжалване действия по изпълнението. Следващо, сумите не са постъпили в СО, за да има претенция за обедняване към ответника. Безспорно е, че глобата не е събрана по сметките на СО, а плащаните такси са по тарифа на банка/кредитна институция, за което СО не може да отговаря. Не се представи справка за прекратено изпълнително дело и постъпили по него суми във връзка със принудително събиране на глобата.

Претенцията за обезвреда за неимуществени вреди в случая обхваща твърдените като претърпени от ищеца неимуществени вреди – негативни емоции, проявленията на които са посочени в исквата молба.

В съдебната практика и теория еднозначно е прието, че отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за причинени вреди е обективна. Обективният характер на отговорността означава, че държавата отговаря за вредите, причинени от нейните органи или длъжностни лица при изпълнение на административната дейност, които вреди са последица от незаконосъобразните им актове, действия или бездействия, без значение дали са причинени виновно от тях. Следователно при всички положения за

да бъде ангажирана отговорността на държавата, е необходимо да бъде установена и доказана не само незаконосъобразна административна дейност, но и настъпили вреди, като пряк и непосредствен резултат от тази дейност. Вредата е отрицателната последица, с която се засягат неблагоприятно имуществените права и/или защитени от правото нематериални блага и неимуществени интереси на увреденото лице, като „пряка и непосредствена“ е тази вреда, която следва закономерно от твърдяната незаконосъобразна административна дейност, по силата на безусловно необходимата причинно – следствена връзка, която съществува между тях. На обезщетяване подлежат единствено преките вреди - тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат и които са адекватно следствие от увреждането. Освен преки, вредите следва да бъдат и непосредствени, т. е. да са настъпили по време и място, следващо противоположния резултат. Няма и спор в правната теория и практика, че обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. По силата на чл. 52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието „справедливост“ не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на конкретни и обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на основанието за присъждане на обезщетението и неговия размер. Следва да се отбележи че по справедливост се определя не само размерът на обезщетението за неимуществени вреди, но и естеството и характера на страданието, за което се присъжда обезщетението. Ищецът е този, който в процеса следва да докаже както настъпването на вредите и тяхното основание, така и причинната връзка между тях и незаконосъобразните актове, действия или бездействия на администрацията. Съгласно трайната съдебна практика неимуществените вреди подлежат на доказване, а не се предполагат. Те трябва да се установят с конкретни доказателства по делото, а не с общи твърдения и термини, тъй като за всеки отделен човек те са индивидуално определяеми и съдът не може да предполага тяхната наличност. В конкретният случай в тежест на ищеца бе да докаже по безспорен начин, че е претърпял твърдените от него в исковата молба вреди от неимуществен характер, както и причинната им връзка с отменения като незаконосъобразен акт, за което на жалбоподателя бяха дадени и съответните указания със съдебното разпореждане за насрочване разглеждането на делото и в направения доклад по ГПК. Вредоносният резултат не се презюмира, а по отношение на същия ищецът следва да проведе пълно и главно доказване. Съдът приема, че във всички случаи от правно значение за спора са само действително търпените от ищеца неудобства в резултат на незаконосъобразното НП на орган при ответника (в същия смисъл Постановления № 4/1964 г. и № 18/1968 г. на Пленума ВС; Решение № 26/04.03.2009 г. по гр. д. № 4724/2007 г. на III-то Г. О. на ВКС; Решение № 23/03.02.2009 г. по гр. д. № 816/2008 г. на II-ро Г. О. на ВКС; Решение № 1199/11.02.2009 г. по гр. д. № 4997/2007 г. на I-во Г. О. на ВКС; Решение № 1313/10.01.2009 г. по гр. д. № 4424/2007 г. на IV-то Г. О. на ВКС; Решение № 37/11.02.2009 г. по гр. д. № 5367/2007 г. на ВКС, I-во Г. О. на ВКС; Определение № 54/30.10.2008 г. по гр. д. № 3709/2008 г. на ВКС, II-ро Г. О. на ВКС), но пред съда не бяха ангажирани доказателства за установяването им.

По делото не бе установено по несъмнен и категоричен в какво конкретно се изразяват твърдените емоционални несгоди, нито в какви обективно съществуващи обстоятелства са намерили проявления посочените от ищеца психоемоционални

състояния и душевни притеснения, в които твърди че е изпаднал, още по-малко тяхната пряка и непосредствена връзка с издаденият административен акт. Ангажираните гласни доказателства в подкрепа на твърденията на ищеца при разпита на св. В. от една страна са твърде общи, а от друга - не установяват конкретни проявления на тези негативни емоции, по скоро притесненията са били във връзка с невъзможност да се ползва запорираната сметка. Ето защо твърденията на свидетеля, че ищеца притеснен икономически по обслужване на друг кредит, съдът не приема като установени и доказани неимуществени вреди. В тази част показанията представляват субективно мнение на свидетеля, още повече между последния и ищеца съществува близост и съдът приема показанията и като такива повлияни от близките взаимоотношения между двамата. Ищеца не се справи с доказателствената тежест, произтичаща от разпоредбата на чл. 154, ал. 1 от ГПК, да проведе пълно главно доказване за наличие на твърдените от негонегативни психически състояния. По делото не са ангажирани никакви доказателства, а наличните са по указание на съда, който противно на състезателността в процеса, е длъжен да се съобрази макар и донякъде с налаганото по реда на инстанционния контрол служебно начало за даване на указания на страните. Действително психоемоционалното състояние на личността и преживените негативни емоции от даден факт са абсолютно субективни прояви, които са с различен интензитет при всеки един човек и са обусловени като цяло от характеристиките на личността.

На следващо място следва да се посочи, че не всяко неприятно усещане или чувство и не всяка душевна депресия дават основание за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, а само тези, които справедливостта изисква да бъдат възмездени. В тази връзка не би могло да се счете за справедливо присъждането на обезщетение за посочените по-горе негативни чувства на ищеца, доколкото не сочат на претърпени болки и страдания, които според съдебната практика се включват в понятието „неимуществени вреди“, подлежащи на обезщетяване, разглеждани като негативни емоционални усещания и изживявания, намиращи не само субективно отражение в психиката, но и обективен израз в поведението, в психологическия статус и в цялостното емоционално състояние на лицето, сочещо на сериозно засягане на неговата личност и достойнство. Изхождайки именно от разбирането че критерият за справедливост, визиран в разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, не е абстрактен, а се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които в случая с оглед на установеното външно проявление и обективен израз на твърдените вътрешни изживявания, не дават основание за присъждане на претендираното обезщетение за отрицателните емоционални усещания на гняв, негодувание, възмущение, нервност и др., още повече че не е установена пряката и непосредствената им причинно-следствена връзка с отменения акт. Установи се, че НП е отменено на процесуално основание, а нарушението за което ищецът е бил санкциониран е за нарушаване правилата за ползване на градския транспорт, а нарушението на тези правила винаги е за сметка на граждани, които ги спазват. Недоказано остана и твърдението на ищеца за настъпили неблагоприятни последици във кредитната му сфера, което се твърди в исковата молба. Не се представиха доказателства, че е преминал в неблагоприятен списък за кредитиране.

По тези съображения съдът намира съдът намира че не е установено наличието на кумулативно предвидените предпоставки за уважаване на искова претенция по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, поради което предявеният иск за присъждане на обезщетение както

за неимуществени вреди, така и за имуществени вреди е неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен. Водим от гореизложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна и недоказана исковата претенция на Т. В. Г. с искане до съда на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ да осъди Столична община му заплати обезщетение от 3000 лева, от които 200 лева за имуществени вреди, а за разликата до предявения размер –за неимуществени вреди, в резултат на отмяна на наказателно постановление № 308779/2017//27.06.2017 г., издадено от зам.кмет на СО срещу ищеца за нарушение по Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на СО /отм./

Решението може да се обжалва пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението.